

- Ιστορία
- Πρόεδρος
- Ομιλίες
- Όργανα
- Διεθνείς Σχέσεις
- Δελτία Τύπου
- Προγραμματικές Θέσεις
- Επικοινωνία
- Links

 Home
Designed and Implemented by
CompuLink Network S.A.

20/03/1998
ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι.
Θέλω να ξεκινήσω τις σκέψεις μου σήμερα λέγοντας ότι η πρόσφατα επιβληθείσα υποτίμηση σημαίνει πάρα πολλά πράγματα, τα οποία τα γνωρίζετε και τα γνωρίζει και μάλιστα καθημερινά με εντονότερο τρόπο στο πετσί του με βαρύτατο κόστος και τίμημα ο Έλληνας πολίτης. Ομως πάνω απ' όλα σημαίνει αυτή η υποτίμηση την τραγική ομολογία της αποτυχίας της πολιτικής που εφαρμόζεται τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα. Και αυτό έχει πάρα πολύ μεγάλη σημασία να εντοπισθεί. Γιατί έρχεται να επιβεβαιώσει όλες τις επισημάνσεις, όλες τις κριτικές παρατηρήσεις, τις οποίες η Νέα Δημοκρατία σταθερά και με συνέπεια χρόνια τώρα παρουσιάζει. Η υποτίμηση πριν από ο,τιδήποτε άλλο είναι η επίσημη ομολογία αποτυχίας και χρεοκοπίας της πολιτικής και κυρίως της οικονομικής πολιτικής του κ. Σημίτη. Και θέλω εδώ να διευκρινίσω τρία απλά πράγματα. Τρεις παραμέτρους που θα τις χαρακτηρίζα τα τρία μεγάλα κυβερνητικά ψέματα και κατ' αντιστοιχία τις τρεις μεγάλες αλήθειες που πρέπει να αποκαλυφθούν. Το πρώτο μεγάλο ψέμα είναι ότι η πολιτική της υποτίμησης είναι μια πολιτική την οποία εγνώριζε, προετοίμαζε, σχεδίαζε και εξετέλεσε η Κυβέρνηση. Αυτό είναι ψευδέστατο. Η υποτίμηση επεβλήθη από την καταρράκωση της εφαρμοζόμενης πολιτικής και τη δραματικά κλιμακούμενη πίεση των ξένων χρηματαγορών. Απόδειξη τούτου άλλωστε είναι ότι μόλις πριν από ελάχιστες εβδομάδες ο κ. Σημίτης έλεγε ότι θα αποφευχθεί όχι μόνο η υποτίμηση, αλλά θα στηριχθεί μετα πάθους το εθνικό νόμισμα για να διασφαλισθούν οι κόπτοι και οι θυσίες του ελληνικού λαού. Τι χρεια μεγαλύτερης ομολογίας έχουμε ότι οι κόπτοι και οι θυσίες του ελληνικού λαού πήγαν στον βρόντο. Εγιναν χωρίς αντίκρουσμα. Το δεύτερο ψέμα είναι ότι η πολιτική της υποτίμησης οδηγεί πιο κοντά προς την Ευρωπαϊκή Ένωση, πιο κοντά προς την Οικονομική και Νομισματική Ένωση. Γιατί η αλήθεια είναι ότι οι άμεσες συνέπειες της υποτίμησης θα είναι η απομάκρυνση από το στόχο τον

ΦΟΡΜΑ ΑΝΑΖ
Αναζητήστε τις ομιλίες Νέας Δημοκρατίας περιοδείας και στα ό κόμματος. Το αρχείο διαθεσί σας ξεκινάει του 1997.

Επιλέξτε ημερο καταχώρησης:

ΜΗΝΑΣ:

ΕΤΟΣ:

Αναζη

εθνικό μας στόχο, να είμαστε το συντομότερο δυνατόν μέσα στη ONE, αφού ακόμα και τα κριτήρια της ονομαστικής σύγκλισης - της μεν πραγματικής σύγκλισης, όπως γνωρίζετε έχουν εγκαταλειφθεί και χρόνια - αλλά ακόμα και εκείνα της ονομαστικής σύγκλισης θα επιβαρυνθούν ιδιαίτερα και θα κλιμακωθεί η απόκλισή τους από εκείνα που πρέπει να πετύχουμε. Και ο πληθωρισμός θα ανέβει και τα ελλείμματα τα ανέβουν και το χρέος θα ανέβει με μαθηματική ακρίβεια, πράγμα που άλλωστε ομολογεί εμμέσως και η ίδια η κυβέρνηση. Το τρίτο ψέμα είναι ότι η υποτίμηση είναι επιτυχία της χώρα μας, στη λογική ότι η Ελλάδα εντάσσεται στο Μηχανισμό των Συναλλαγματικών Ισοτιμιών. Μα είναι μόλις πριν από ελάχιστους μήνες και ενώ συνήθως δεν το κάνω, γιατί ξέρετε ότι αποφεύγω τα γραπτά κείμενα, αυτό το ντοκουμέντο ήθελα να σας το παρουσιάσω. Πριν από λίγους μήνες, ελάχιστους μήνες ο κ. Σημίτης συναντώμενος με τον Βρετανό

Πρωθυπουργό είπε επί λέξει στη συνέντευξη Τύπου που εδόθη μετά: Ως προς την πρώτη ερώτησή σας που αφορά τον Μηχανισμό των Συναλλαγματικών Ισοτιμιών συζητήσαμε το θέμα αυτό με τον κ. Μπλέρ. Είμαστε και οι δυο της άποψης ότι μια χώρα που επιθυμεί να ενταχθεί στην ONE δεν είναι υποχρεωμένη να συμμετάσχει στο Μηχανισμό Συναλλαγματικών Ισοτιμιών και γι' αυτό υπάρχουν πολύ διαφορετικές απόψεις. Κατά τη διάρκεια της Βρετανικής προεδρίας η Ελλάδα και η Μεγάλη Βρετανία θα υποστηρίξουν την κοινή τους άποψη ότι η συμμετοχή στο Μηχανισμό των Συναλλαγματικών Ισοτιμιών δεν είναι υποχρεωτική. Και ερχόμαστε σήμερα περίπου να το παρουσιάζουμε αυτό σαν μεγάλη εθνική επιτυχία. Η αλήθεια είναι ότι όχι μόνο δεν είναι επιτυχία, αλλά είναι και απόδειξη της μη ύπαρξης καν πολιτικής. Γιατί που στηρίχθηκε η κυβερνητική συμπεριφορά στον οικονομικό τομέα όλα αυτά τα χρόνια και κυρίως τα δυο που ο κ. Σημίτης προΐσταται της ελληνικής κυβέρνησης. Σε δύο πόδια αλλά γυάλινα πόδια. Το ένα πόδι ήταν η πολιτική της σκληρής δραχμής. Και είχαμε πολλές φορές επισημάνει κουραστικά, επαναλαμβανόμενα ότι είχε εξαντλήσει τα όρια και τα περιθώρια ωφελιμότητάς της ειδικά όταν δεν συνοδεύεται από άλλες πολιτικές στις οποίες θα έρθω μετά. Και βέβαια το γυάλινο αυτό πόδι έσπασε, κατέρρευσε. Το άλλο γυάλινο πόδι είναι η φορολογική πολιτική. Δηλαδή η καταφυγή, η προσφυγή ολοένα και

περισσότερο, διαρκώς και συχνότερα σε αιφνιδιαστικές και κοινωνικά άδικες φορολογικές επιβαρύνσεις προς τους Έλληνες πολίτες. Και αυτή η πολιτική από πολλού έχει εξαντλήσει τα όρια όχι μόνο της φοροδοτικής ικανότητας του πολίτη, αλλά και τα όρια απόδοσής της ακόμα και με στενά δημοσιονομικά κριτήρια. Θέλω εδώ να επισημάνω κάτι το οποίο το θεωρώ καθοριστικό κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Σε τι συνίσταται αυτή η αποτυχία; Σε απλά ελληνικά, σε λόγια που καταλαβαίνει ο κάθε πολίτης πέρα από σύνθετες θεωρήσεις. Η απάντηση σήμερα δίνεται από όλους. Και μάλιστα με μια ορολογία, με μια λέξη, ή μια φράση, η οποία έχει γίνει σχεδόν φετίχ στον πολιτικό μας, στον δημόσιο διάλογο της χώρα μας. Διαρθρωτικές αλλαγές. Όλοι σήμερα μιλούν για διαρθρωτικές αλλαγές. Υπενθυμίζω βέβαια ότι εμείς μιλούμε και υποστηρίζουμε τις διαρθρωτικές αυτές τομές δυο δεκαετίες τώρα. Αλλά καμιά φορά πίσω από επιλεγμένα εξωραϊστικές εκφράσεις μειώνεται η ακρίβεια της γνώσης της πραγματικότητας. Τι θα πει διαρθρωτικές αλλαγές σε απλά ελληνικά; Η βαθιά αλλαγή του ρόλου, της έκτασης και της λειτουργίας του κράτους. Αυτές είναι οι περίφημες διαρθρωτικές αλλαγές πέρα από εξαντικειμενικοποιημένες ωραιοποιημένες εκφράσεις. Ο μεγάλος ασθενής στη σύγχρονη ελληνική κοινωνία είναι το κράτος. Σ' ό,τι αφορά την υπερβολική έκτασή του, σ' ό,τι αφορά τους ρόλους, κυρίως στον τομέα της παραγωγής που ζηλότυπα κρατά στην ευθύνη του, και σ' ό,τι αφορά τους τρόπους λειτουργίας του, οι οποίοι είναι απαράδεκτοι ακόμα και για τριτοκοσμική χώρα. Αυτές είναι οι διαρθρωτικές αλλαγές. Και ερχόμαστε τώρα στα μετά την υποτίμηση. Υποτίθεται ότι η υποτίμηση ομολογίαμεν αποτυχίας έστω και με μισόλογα, έστω και με τους φραστικούς εξωραϊσμούς στο όνομα της προσαρμογής, συνοδεύεται ή θα πρέπει να συνοδεύεται από μια πολιτική, η οποία αυτή βεβαίως θα είναι ομολογία αποτυχίας, αφού θα συνιστά αλλαγή πλεύσης, αλλά εν πάση περιπτώσει θα παρουσιάζει μια σύνθεση επιλογών και μέτρων που θα οδηγεί σε κάποιο αποτέλεσμα. Ποιες είναι λοιπόν οι διαρθρωτικές αλλαγές που μας προτείνει η κυβέρνηση; Στην ουσία καμμία. Και θέλω και εδώ να γίνω πολύ σαφής. Μέγα θέμα σε ό,τι αφορά το ρόλο και την έκθεση του κράτους, είναι το ζήτημα των αποκρατικοποιήσεων. Αφού λοιπόν ομολογεί αποτυχία, αφού εμμέσως πλην σαφώς λέει δεν κάναμε τίποτα, και τώρα πληρώνοντας το

κόστος της υποτίμησης, θέλουμε να σας πείσουμε ότι είμαστε

αποφασισμένοι να κάνουμε, υιοθετούμε υποτίθεται την πολιτική των αποκρατικοποιήσεων.

Και τι προτίθεται να αποκρατικοποιήσει η κυβέρνηση; Πάρτε για

παράδειγμα -κραυγαλέο παράδειγμα- τον Τραπεζικό τομέα. Ο τραπεζικός

τομέας στην Ελλάδα ελέγχεται λίγο πάνω από 80% από το κράτος, με

τρομακτικές συνέπειες, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Τρομακτικές

συνέπειες, σε ό, τι αφορά τη διαιώνιση και ενίσχυση του κομματικού

κράτους. Τρομακτικές συνέπειες στο κόστος του χρήματος επειδή έχουν

παραπάνω από τριπλάσιες διοικητικές δαπάνες, από ότι μια φυσιολογική, ιδιωτική Τράπεζα. Τρομακτικές συνέπειες σε ό,τι αφορά

τις στρεβλώσεις στα κριτήρια της χρηματοδότησης και στην αγορά του

χρήματος. Γιατί όλοι ξέρουμε με τι κριτήρια δανειοδοτούνται ή δεν

δανειοδοτούνται επιχειρήσεις από τον κρατικό Τραπεζικό τομέα, τον

ελεγχόμενο δηλαδή από το κόμμα- κυβέρνηση.

Σ' αυτόν λοιπόν τον άθλιο αντιπαραγωγικό νοσηρό Τραπεζικό τομέα, τον

ελεγχόμενο από το κράτος, έρχεται η κυβέρνηση και εξαγγέλλει την

αποκρατικοποίηση τριών, των πιο μικρών ελάχιστης εμβέλειας και

επιρροής, κρατικών Τραπεζών. Μεταξύ των οποίων βέβαια, και δύο που

έχει εξαγγείλει ήδη δύο φορές στον τελευταίο χρόνο, και δύο φορές

απέτυχε να τις προωθήσει, προς αποκρατικοποίηση.

Αυτό και μόνο, αποδεικνύει, ότι οι άνθρωποι δεν έχουν ούτε την

γνώση, ούτε την διάθεση, ούτε την θέληση να προχωρήσουν, έστω και

δειλά, στη σωστή κατεύθυνση. Πως είναι δυνατόν να μιλούμε για

αποκρατικοποίηση της Τράπεζας Κεντρικής Ελλάδος, και να μην λέει

κανείς κουβέντα για την Ιονική, για την Εμπορική, ακόμα και για την

Εθνική με τις ιδιαιτερότητες που έχει. Άλλωστε θα ήθελα εδώ να πω

μία λέξη. Η Εθνική στην ουσία, σε ό,τι αφορά την πλειοψηφία του

μετοχικού της κεφαλαίου, βρίσκεται σε ιδιωτικά χέρια. Εκείνο που

όμως είναι απαραίτητο να γίνει, είναι η ακόμα μεγαλύτερη διασπορά

του μετοχικού της κεφαλαίου, και κυρίως ο τρόπος επιλογής και

ελέγχου των διοικήσεών της. Διότι αποκρατικοποίηση- και αυτό ισχύει

και για κάτι άλλο που θα πω αμέσως μετά- δεν είναι μόνο να εκχωρείται ένα πακέτο συνήθως μειοψηφικό των μετοχών

στον ιδιώτη, στον ιδιωτικό τομέα. Είναι ποιος διοικεί, ποιος τρέχει, από

που

ελέγχεται, αυτός που διοικεί την οποιαδήποτε επιχείρηση, και μάλιστα

επιχειρήσεις που έχουν σωρεύσει τεράστιο κόστος στις πλάτες του Ελληνικού λαού.
Πάρτε ένα άλλο παράδειγμα, πέρα από τον Τραπεζικό τομέα. Από τις ΔΕΚΟ. Τι θέλει να αποκρατικοποιήσει, τι δηλώνει ότι θα αποκρατικοποιήσει η κυβέρνηση Σημίτη; Λέξη για ΟΤΕ, λέξη για ΔΕΗ, λέξη για ΔΕΠ, θα επανέλθω σε αυτό μετά. Στην ουσία μας λέει ότι θα αποκρατικοποιήσει, ή θεωρεί ως επιτυχία το να αποκρατικοποιήσει τα καταστήματα αφορολογήτων ειδών. Τα οποία απέτυχε να τα αποκρατικοποιήσει το 1997, και μάλιστα με σκανδαλώδη τρόπο.
Και έρχομαι σε ένα κορυφαίο θέμα, το οποίο όπως ξέρετε, αποτελεί και ζήτημα αιχμής της επικαιρότητας, αυτών των ημερών. Ολυμπιακή Αεροπορία. Ποιος φταίει για αυτό το άγος; Ποιος ευθύνεται για αυτή την κατάντια; Ποιος ευθύνεται για την κατάρρευση της Ολυμπιακής; Το κοινωνικό σύνολο; Τα κόμματα, το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης ή οποιοδήποτε άλλο κόμμα; Αποκλειστική ευθύνη είναι της κυβέρνησης. Και μάλιστα αφού εφαρμόστηκε εδώ και μια τριετία, ένα υποτιθέμενο πρόγραμμα εξυγίανσης το οποίο απέτυχε- και χθες ο αρμόδιος υπουργός ηθελήμενα ή αθέλητα αναγκάστηκε να το ομολογήσει αυτό- σωρεύοντας ένα πρόσθετο βάρος, περίπου 700 δισεκατομμυρίων στις πλάτες των Ελλήνων φορολογουμένων. Και έρχονται τώρα να προτείνουν ένα νέο πρόγραμμα εξυγίανσης. Το οποίο όμως- και εδώ θέλω για ένα λεπτό την αυξημένη προσοχή σας- είναι τελείως μονοσήμαντο, είναι εξαιρετικά περιορισμένο. Διότι επιχειρεί με τρομακτική καθυστέρηση, τηναναθεώρηση των συνθηκών εργασίας ή του κανονισμού εργασίας στην Ολυμπιακή Αεροπορία. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι έχουν γίνει αίσχη και σκάνδαλα, κυρίως στο ζήτημα της κατανομής υπερωριών με αυθαίρετο τρόπο, και μάλιστα με κριτήριο κομματικής νομιμοφροσύνης και υπηρεσιών. Αλλά εκτός από αυτό, εκεί τελειώνει το θέμα; Σώθηκε η Ολυμπιακή από αυτό; Ενα είδος συγκράτησης των αυξήσεων σε ό,τι αφορά τις δαπάνες προσωπικού για την Ολυμπιακή επικράτησε και τα δύο πρώτα χρόνια του προηγούμενου εξυγιαντικού προγράμματος. Από κεί και πέρα τι έγινε; Ποιος διοικεί την Ολυμπιακή; Με ποια κριτήρια και με ποια αξιοπιστία την διοικεί την Ολυμπιακή; Ποιος έχει την ικανότητα να τρέξει στο σύγχρονο, διαρκώς πιο έντονα ανταγωνιστικό περιβάλλον των Διεθνών Αερομεταφορών, μια τέτοια εταιρία; Εμείς τους έχουμε κάνει πρόταση. Την επαναλάβαμε και χθες. Πρόταση που πρέπει να σας πω, παρά τις όποιες επιφυλάξεις τους,

δεν την
απορρίπτουν καθέτως τουλάχιστον ακόμα και οι ίδιοι
εργαζόμενοι. Οι
οποίοι μπορεί να παραπλανήθηκαν επί μακρόν από τις δήθεν

σοσιαλιστικές μυθολογίες, μπορεί ένα τμήμα απ' αυτούς ή και
ένα
μεγάλο κομμάτι απ' αυτούς, να καρπώθηκε ωφέληματα από
κακές πολιτικές
επιλογές των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ, στην προσπάθειά
τους να
εξαγοράζουν στην ουσία ψήφους, αλλά γνωρίζουν ότι το
μέλλον τους
εξαρτάται από την επιβίωση της επιχείρησης.
Θέλουμε, λοιπόν, εδώ και τώρα να βγει ο Πρωθυπουργός και
να πει:

Ναι, το μέλλον της Ολυμπιακής είναι στην κατεύθυνση της
αποκρατικοποίησης και στο άνοιγμά της στον ανταγωνισμό.
Εάν δεν
γίνουν αυτά, κανένα πρόγραμμα εξυγίανσης δεν θα επιτύχει.
Απλώς θα
φορτώνονται ολοένα και περισσότερα εκατοντάδες
δισεκατομμύρια
δραχμές στις πλάτες των Ελλήνων πολιτών. Οι πολίτες,
δηλαδή, οι
πελάτες, θα απολαμβάνουν ολοένα και χαμηλότερου
επιπέδου υπηρεσιών
και τελικά - πράγμα που ομολογεί σήμερα και η ίδια η
Κυβέρνηση - η
Ολυμπιακή θα καταρρεύσει. Θα κλείσει, έχοντας σωρεύσει
ένα τεράστιο
βάρος στις πλάτες των φορολογουμένων.
Θα σας δώσω ένα άλλο παράδειγμα. Πριν από λίγες
εβδομάδες εισήχθη
στη Βουλή νομοσχέδιο που προέβλεπε την μερική
μετοχοποίηση της ΔΕΠ,
με ανώτατο όριο το 20%. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ας
μιλήσουμε
επιτέλους σε αυτόν τον τόπο χωρίς προκαταλήψεις. Τι θα πει

μετοχοποίηση 20%; Δηλαδή, προσπάθεια άντλησης κάποιων
πόρων από το
Χρηματιστήριο, το επενδυτικό κοινό, αλλά διοίκηση, έλεγχος,
πάντα
στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Κυβέρνησης, άρα της
κομματικής
νομενκλατούρας. Αυτή η πολιτική θα μπορούσε να συζητηθεί
την
περασμένη δεκαετία. Σήμερα πια τις παραμονές, την ανατολή
του 21ου
αιώνα και μάλιστα σε μια χώρα η οποία έχει φορτωθεί τέτοια
βάρη, δεν
υπάρχει κανένας λόγος παρά μόνο ιδεοληπτικές
προκαταλήψεις και
υστερόβουλες προτεραιότητες κομματικού περιεχομένου και
σκοπιμότητας, που δεν επιτρέπουν την θαρραλέα θέση
τέτοιου είδους
επιχειρήσεις να παραδίδονται, ακόμα και στο πλειοψηφικό
πακέτο των
μετοχών τους, στον ιδιωτικό τομέα. Και κυρίως, ακόμα
σημαντικότερο,
να αναδεικνύονται οι διοικήσεις τους με κριτήρια
ιδιωτικοοικονομικά
και να κρίνονται αυστηρά μέσα από τις ανταγωνιστικές
συνθήκες του
διεθνούς περιβάλλοντος. Αλλά αυτά η Κυβέρνηση του
ΠΑΣΟΚ ούτε τα

ξέρει, ούτε θέλει να τα μάθει, ούτε μπορεί να τα κάνει, ούτε βεβαίως την συμφέρουν κομματικά να τα κάνει. Ποιες άλλες είναι οι διαρθρωτικές αλλαγές που χρειάζονται; Βεβαίως χρειάζεται σταδιακή μεταβολή στην κατεύθυνση της μεγαλύτερης ελαστικότητας και ευλυγισίας. Το καθεστώς των εργασιακών συνθηκών στην Ελλάδα. Αλλά είχε μια τρομακτική ευκαιρία η Κυβέρνηση. Επί ένα περίπου χρόνο ή οκτώ μήνες είχε τη διαδικασία του κοινωνικού διαλόγου και μάλιστα μια αξιωματική αντιπολίτευση, που για μια ακόμη φορά παρέδωσε μαθήματα υπευθυνότητας, που ενώ ξέραμε ότι θάναι ανούσια, ενώ προβλέπαμε ότι δεν θα καταλήξει πουθενά, όπως πράγματι και έγινε, το θεσμό ή εν πάση περιπτώσει την πρωτοβουλία, τη στηρίξαμε. Και αντί να προωθηθούν έστω μερικώς κάποιες μεταβολές μέσα από διαδικασίες διαλόγου, το πράγμα οδηγήθηκε στο απόλυτο μηδέν. Μας θέτουν ενώπιόν μας το ζήτημα του καθεστώτος κοινωνικής ασφάλισης. Είναι αναμφίβολα μεγάλο θέμα. Εμείς τους προκαλούμε, ας εφαρμόσουν τους νόμους της Νέας Δημοκρατίας πρώτα και μετά ας συζητήσουμε την προοπτική της επόμενης δεκαετίας. Γιατί με τους νόμους που ψηφίστηκαν, τις δύο νομοθετικές παρεμβάσεις στη διάρκεια 90 - 93, το ασφαλιστικό πρόβλημα της χώρας μετατίθετο για την δεύτερη δεκαετία του 21ου αιώνα. Διαρθρωτικές αλλαγές όμως είναι και άλλα πράγματα και θα έλεγα ακόμα πιο σημαντικά. Είναι ο περιορισμός των δημοσίων δαπανών που δεν γίνεται. Είναι η τομή στο φορολογικό σύστημα, που όχι μόνο δεν γίνεται, αλλά ολοένα κατρακυλά σε χειρότερες κατευθύνσεις και σε ό,τι αφορά την αναποτελεσματικότητά του και σε ό,τι αφορά τη δικαίωση της παρανομίας, της ανηθικότητας και της ασυνέπειας και σε ό,τι αφορά την κοινωνική του αδικία. Και κάτι ακόμα και σε ό,τι αφορά την οικονομική του αποτελεσματικότητα. Σε μια χώρα όπου ίσως το κυρίαρχο αιτούμενο θα έπρεπε να είναι η διαμόρφωση ευνοϊκών συνθηκών για την προσέλκυση επενδυτικού ενδιαφέροντος, η φορολογική πολιτική, το φορολογικό σύστημα μεταξύ άλλων, αλλά ως προτεραιότητα, αποτελεί παράγοντα εκδίωξης, αποθάρρυνσης, απογοήτευσης του οποιουδήποτε επενδυτικού ενδιαφέροντος. Και ακόμα διαρθρωτικές αλλαγές, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι ακόμα δύο. Η πάταξη της διαφθοράς. Συζητούμε ολοένα και

περισσότερο
περί συγκεκριμένων ρυθμίσεων. Σωστά ίσως. Δεν διαφωνώ
ότι έχουν την
αξία τους. Αλλά σε ποιο περιβάλλον; Σε ένα περιβάλλον
όπου ξέρουμε
όλες και όλοι ότι εκτρέφεται η αδιαφάνεια; Ότι παράνομο
χρήμα
διακινείται και ένα σημαντικό κομμάτι αυτού του προϊόντος
γίνεται
αντικείμενο κομματικής εκμετάλλευσης; Θυμηθείτε τις
προγραμματικές
συμφωνίες. Και για έρθουμε πιο πρόσφατα, ας τονίσω για μια
ακόμα
φορά το μέγα ζήτημα που έχει προκύψει με το εργοστάσιο
της ΔΕΗ. Και
θέλω εδώ να κάνω επίσης δυο απλές διευκρινίσεις.
Εμείς είμαστε βεβαίως υπέρ των επενδύσεων και ακόμα
περισσότερο υπέρ
των επενδύσεων σε δύσκολες περιοχές της χώρας. Περιοχές
όπως για
παράδειγμα ο νομός της Φλώρινας που έχουν πληγεί σχεδόν

ανεπανόρθωτα, από την εγκληματική πολιτική που έχουν
πληγεί, σχεδόν
ανεπανόρθωτα, από την εγκληματική πολιτική των
Κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ
και βρίσκονται στην πρωτοπορία στο κακό πρωτάθλημα της
ανεργίας.
Όμως αυτή η προτεραιότητα, στην οποία επιμένουμε
ασυμβίβαστα, δεν
μπορεί να σκιάζει ή να υπερβαίνει μια άλλη προτεραιότητα:
Τον
σεβασμό στο χρήμα του Έλληνα φορολογούμενου. Δεν είναι
δυνατόν ο
σημερινός Πρωθυπουργός μόλις προ διετίας, να λέει ότι το
τίμημα
αυτής της επένδυσης θα κυμαίνεται στα 125 δισ. και τελικά να

παρουσιάζεται σχεδόν το διπλάσιο, σήμερα δε, μετά την
υποτίμηση,
ασφαλέστατα πάνω από το διπλάσιο. Και να μην υπάρχει
καμμία εξήγηση
γι αυτό. Και να ψελλίζει απλώς η αρμόδια Υπουργός
διάφορες δήθεν
δικαιολογίες, ανακατεμένες με αστείες απειλές, ο δε κ.
Σημίτης να
κρύβεται για μια ακόμα φορά. Ποιο είναι το μήνυμα που
παίρνει ο

Έλληνας πολίτης; Ότι διασπαθίζεται το χρήμα του. Και του το παίρνουν
άδικο με το φορολογικό σύστημα, το οποίο έχει επιβληθεί και
τον
αποθαρρύνουν από οποιαδήποτε παραγωγική
δραστηριότητα και μετά
βλέπει να γίνεται και κακή χρήση αυτού του χρήματος. Η
πάντως
σίγουρα κακοδιαχείριση με τεράστια ερωτηματικά σε ό,τι
αφορά την
ηθική πλευρά του θέματος.
Και μια άλλη μεγάλη διαρθρωτική αλλαγή, εάν επιτέλους
ήρθε η ώρα να
διευρύνουμε αυτή την κουβέντα και να την κάνουμε
απροκατάληπτα στο
δημόσιο διάλογο της πατρίδας μας.
Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι.
Ενα κόμμα που πιστεύει βαθιά στις αξίες της ανοικτής και
ελεύθερης
κοινωνίας, που πιστεύει στην προτεραιότητα του να δίνεται
χώρος στον
πολίτη, να μην ασφυκτιά ο πολίτης, να μπορεί να δράσει, να
πάρει
πρωτοβουλίες, να κινηθεί, να παράγει, να δημιουργήσει, θέτει
ως
απαραίτητη προϋπόθεση την τήρηση των νόμων και την
εμπέδωση
αισθήματος ασφάλειας. Αυτό, δηλαδή, που καθημερινά και
περισσότερο
διακυβεύεται, τραυματίζεται, υπονομεύεται σήμερα στην
πατρίδα μας.
Έχει φθάσει σε απερίγραπτα και απαράδεκτα πλέον επίπεδα η
εγκληματικότητα. Ο μέσος πολίτης δεν αισθάνεται ασφαλής
στην χώρα ή
στον χώρο ή στην πόλη ή στο χωρίο που ζει. Και θέλω να
τονίσω για
μια ακόμα φορά τη σύζευξη που κάνω. Φιλελεύθερη πολιτική
και
ελεύθερη κοινωνία δεν μπορούν να αποδώσουν, δεν
μπορούν να
καρποφορήσουν, δεν μπορούν να αναδείξουν τις αρετές
τους, δεν
μπορούν να επιτρέψουν στον πολίτη να αξιοποιήσει τον
χώρο
ελευθερίας, επιλογής και δράσης που πρέπει μια ελεύθερη
και ανοικτή
πολιτεία και κοινωνία να του παρέχει εάν δεν του
διασφαλίζεται το
πρώτιστο αυτό αγαθό. Και εκεί είναι τραγική η αποτυχία της
σημερινής
Κυβέρνησης.
Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι.
Θέλω για δύο λεπτά να σας επισημάνω και τις άμεσες
συνέπειες αυτής
της πολιτικής. Από τη μια δηλαδή της υποτίμησης και από
την άλλη της
ατολμίας υιοθέτησης μιας πολιτικής πράγματι τολμηρής και
υπεραναγκαίας όσο και υπερήμερης λόγω τρομακτικών
καθυστερήσεων.
Πρώτη συνέπεια είναι η επιβάρυνση στο πληθωρισμό. Θα
ανέβει
τουλάχιστον κατά 3 μονάδες ο πληθωρισμός. Ας αφήσουν
κατά μέρος τα
τερτίπια και τους εξωραϊσμούς οι κυβερνητικοί. Που σημαίνει
ότι
απομακρυνόμαστε πολύ σημαντικά από τα κριτήρια της

σύγκλισης. Θα επιβαρυνθεί πάραπολύ σοβαρά το δημόσιο χρέος. Το ήδη τεράστιο και δυσβάστακτο δημόσιο χρέος των 40 περίπου τρισ. δραχμών. Και μιλώντας για χρέος θέλω εδώ να κάνω και δύο πρόσθετες επισημάνσεις. Τι ανευθυνότητα ήταν αυτή λίγες μόλις μέρες πριν από την υποτίμηση να συνάψει δάνειο η ελληνική Κυβέρνηση 1.250 δισ. δολλαρίων, το οποίο, βεβαίως, ήδη φέρει το βάρος της κατά κυβερνητική εξωραϊστική φρασεολογία, προσαρμογής της δραχμής. Και τι ανευθυνότητα και τι ενοχή η διαρκής πίεση και παραπομπή των αρμοδίων Υπουργών προς τις ελληνικές επιχειρήσεις να δανείζονται σε συνάλλαγμα. Αυτές τις επιχειρήσεις που τις φθάσαν στο χείλος του γκρεμού, ποιος θα πάρει την ευθύνη να τις διατηρήσει στη ζωή. Να ξεπληρώσει αυτό το πρόσθετο βάρος. Μήπως ο χαριέστατος Υπουργός Εθνικής Οικονομίας ή ο προϊστάμενός του Πρωθυπουργός; Ακόμα μεγαλύτερη συνέπεια όμως - και θέλω εδώ να το υπογραμμίσω έντονα - είναι οι τρομακτικές κοινωνικές συνέπειες. Επιτέλους, σωστά είναι να προβληματιζόμαστε για οικονομική πολιτική, σωστά είναι να ασχολούμαστε με τους δείκτες της οικονομίας, σωστό είναι να σχεδιάζουμε το μέλλον μιας πορείας σε ό,τι αφορά τις οικονομικές επιδόσεις, ειδικά αφού έχουμε θέσει - και ορθώς - ως στόχο την ένταξή μας έστω καταϊδρωμένοι και λαχανιασμένοι από τα εγκληματικά λάθη των Κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ, στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση. Όμως σε μια κοινωνία ελεύθερη δεν είναι δυνατόν να ξεχνούμε ή να μην μας νιάζει τι συνέπειες έχουν όλα αυτά, ειδικά όταν είναι προϊόντα κακών επιλογών, για τον πολίτη. Για τον άνθρωπο, τον συμπολίτη και τον συνάνθρωπο. Και θέλω να τονίσω εδώ και κάτι ακόμα. Κυρίως τον εισοδηματικά ασθενέστερο. Ποιος είναι εκείνος ο οποίος πλήττεται από αυτές τις επιλογές εντονότερα από όλους μας; Γιατί κάποια στιγμή θα πρέπει να κάνουμε λογαριασμό με ανοικτά χαρτιά σ αυτή τη χώρα. Πλήττεται ο άνεργος, ο μισθωτός, ο χαμηλοσυνταξιούχος. Πλήττεται ο εργαζόμενος. Πλήττονται δηλαδή εκείνοι που έχουν κυρίως χρεία όχι προνομίων, όχι χαριστικής συμπεριφοράς, όχι δημαγωγικών παροχών προς αποπροσανατολισμό τους. Αλλά χρεία μιας ορθολογικής πολιτικής και της στοιχειώδους υποχρέωσης μιας ελεύθερης κοινωνίας να στέκεται δίπλα στους πολίτες και όταν δημιουργούν και παράγουν, αλλά ακόμα

περισσότερο όταν έχουν
ανάγκη και πάσχουν.
Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι.
Όλα αυτά σημαίνουν ότι είναι εξαιρετικά ζοφερό το μέλλον.
Γιατί στο
κάτω - κάτω της γραφής μπορεί κανείς να πει ό,τι έγινε -
έγινε, τι
γίνεται από εδώ και μπρος. Είναι πλέον πλήρης η
αναξιοπιστία της
κυβέρνησης Σημίτη να μιλήσει για μέλλον. Και αυτό για δυο
λόγους:
Ο πρώτος λόγος είναι τα πεπραγμένα και τα λεχθέντα στο
παρελθόν και
μάάλιστα στο πολύ νωπό και πρόσφατο παρελθόν. Ψέματα,
ψέματα, ψέματα.

Και το δεύτερο είναι η προφανής ατολμία και
αναποφασιστικότητα, η
έλλειψη στοιχειώδους πολιτικής βούλησης να κινηθούν έστω
και τώρα,
έστω και μετά από τόσο κόστος, έστω και μετά απο τόσες
καθυστερήσεις, έστω και μετά από τόσο χαμένο έδαφος και
χρόνο προς
τη σωστή κατεύθυνση. Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει κυρίες και
κύριοι
συνάδελφοι, αγαπητοί φίλοι, ότι η προοπτική σ' αυτή τη
χώρα υπάρχει
μόνο σε κυβέρνηση Νέας Δημοκρατίας. Και σας το λέω ότι
για λόγους
κομματικού πατριωτισμού του οποίου γνωρίζετε ότι δεν έχω
σπάνιν.
Αλλά δεν είναι εκεί το ζητούμενο. Το ζητούμενο πάνω απ όλα
είναι που
πορεύεται αυτή η χώρα. Και αυτή η χώρα για να πορευθεί
στους
δρόμους, που φαντάζομαι όλες οι Ελληνίδες και όλοι οι
Έλληνες,
ασχέτως κομματικών επιλογών ή πολιτικών ταυτοτήτων
έχουν, είναι μια
Ελλάδα η οποία δεν θα μοιάζει με τη σημερινή της παρακμής
και της
δυσωδίας. Και αυτό για να γίνει θέλει τουλάχιστον τρεις
προϋποθέσεις: Σοβαρότητα, δηλαδή αξιοπιστία και
εμπιστοσύνη μεταξύ
μας. Μεταξύ μας δεν εννοώ μόνο μεταξύ μας των
παρισταμένων σ αυτή
την αίθουσα. Την οικοδόμηση σχέσεων εμπιστοσύνης με
τους πολίτες. Το
δεύτερο, είναι ξεκάθαρο πρόγραμμα και αποδεδειγμένη
πολιτική βούληση
για μια πολύ προχωρημένη, τολμηρή, βαθιά επέμβαση στο
ρόλο, στην
έκταση και στη λειτουργία του κράτους. Μην επαναλάβω όλα
τα
επιμέρους παρακλάδια αυτής της πολιτικής, το έχω κάνει
πολλές φορές
και εν τίνι μέτρω το έκανα και σήμερα. Και το τρίτο είναι η
υπεραναγκαία πια διαμόρφωση πολιτικής επενδύσεων.
Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Το έχω πει πολλές φορές,
θέλω να το πω
και πάλι. Για να φτάσουμε να έχουμε σχετική πραγματική
σύγκλιση με
τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες θα χρειασθεί επί 20 χρόνια να
έχουμε
ρυθμό ανάπτυξης πάνω από 4,5% με 5%. Που σημαίνει ότι
διαρκώς
βρισκόμαστε σε πορεία απόκλισης. Και δεν είναι ανέφικτο.

Όχι μόνο
γιατί το καταφέραμε επί περίπου τρεις δεκαετίες στο
παρελθόν, σ' ένα
δύσκολο παρελθόν. Αναφέρομαι στις τρεις πρώτες
μεταπολεμικές
δεκαετίες, πέρα από τα πολλά και σοβαρά άλλα προβλήματα
που υπήρχαν.
Αλλά αναφέρομαι επίσης στα παραδείγματα χωρών που
έχουν πολλές
συγκριτικές ομοιότητες τουλάχιστον σ ό,τι αφορά την
οικονομική τους
γεωγραφία, μέγεθος και επίπεδο ανάπτυξης, την Ιρλανδία και
την
Πορτογαλία. Που και οι δυο - κυρίως η πρώτη - αποτελούν
επενδυτικούς
παραδείσους και αναπτύσσονται με ρυθμούς που ξεπερνούν
το 5%. Η
Ιρλανδία για τρίτη χρονιά αναπτύσσεται με ρυθμούς στο ύψος
του 7%.
Σημαίνει όμως αυτό ότι μια κυβέρνηση Νέας Δημοκρατίας θα
μπορεί με
υψηλούς δείκτες ποιότητας και αποτελεσματικότητας να
εφαρμόσει μια
πολιτική στοιχημένη στις πάγιες δικαιωμένες και
επιβεβαιωμένες
βασικές της αρχές. Από τη μια, μια καθαρή, μια κρυστάλλινη
φιλελεύθερη οικονομική πολιτική. Και από την άλλη, τη
διαρκή
επιβεβαίωση στην πράξη των αρχών της κοινωνικής
ευαισθησίας, της
αλληλεγγύης και της αποτελεσματικότητας.
Και μου επιτρέψτε εδώ μια υπενθύμιση. Όχι απλώς τα δύο
αυτά δεν
είναι σε αντιδιαστολή, όπως μερικοί θέλουν να
παρουσιάζουν, αλλά
είναι άμεσα και αρμονικά συνυφασμένες έννοιες μεταξύ τους.
Διότι η
καταξίωση των αρχών της ελευθερίας, η ενσάρκωση του
φιλελευθερισμού
είναι το κοινωνικό προϊόν, η βελτίωση των όρων ζωής για
τους
πολλούς. Και αυτό κάποιοι δεν εννοούν να το καταλάβουν
στη χώρα μας.
Κάποιοι απ' αυτούς λόγω ιδιοληψίας. Κάποιοι άλλοι όμως όχι
λόγω
ιδιοληψίας αλλά λόγω ένοχης συμπεριφοράς. Είναι οι ίδιοι
αυτοί που
μας κατηγορούν για λαϊκισμό. Ποιος κατηγορείται για
λαϊκισμό; Και
ποιοι είναι οι κατήγοροι. Αυτοί που έκαναν καθεστώς το
λαϊκισμό με
τρομακτικές κοινωνικές συνέπειες για την Ελλάδα, που
έκαναν την
Ελλάδα ουραγό μέσα στην Ευρώπη; Και δεν αναφέρομαι
μόνο στις
Κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ, αλλά και σε όλους ή σε όλες
εκείνους και
εκείνες που για οποιουδήποτε λόγους υστεροβουλίας
συνάδουν,
συμπλέουν, συνομολογούν εμμέσως ή αμέσως με τις
επιλογές της
Κυβέρνησης. Είναι οι ίδιοι που λένε ότι δεν έχουμε θέσεις. Για
ψάξτε
να δείτε ποιοι είναι αυτοί που τα λένε αυτά; Είναι εκείνοι που
αυτές
τις θέσεις ποτέ δεν τις κατάλαβαν, ποτέ δεν τις υιοθέτησαν
και τώρα

που αναγκάζονται να ομολογήσουν έστω και εμμέσως ότι είναι υπεραναγκαίεις, προσπαθούν να αποδείξουν ότι δεν τις παρουσιάζουμε εμείς. Απελπισ, απεγνωσμένη, εκ των προτέρων αποτυχημένη προσπάθεια, αλλά εξαιρετικά αποκαλυπτική των κινήτρων που υπάρχουν στον τόπο μας. Και το τρίτο είναι ο πιο ένοχος από τους ένοχους ισχυρισμούς: όλοι το ίδιο είναι. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Θέλω εδώ να κάνω μια σαφή παρατήρηση. Αντιλαμβάνομαι ότι μια Κυβέρνηση που καταρρέει υπό το βάρος των ανομιμάτων της, ολοένα και περισσότερο θα στηρίζεται σε έναν προπαγανδιστικό μηχανισμό, τον οποίο λόγω μακράς παραμονής στην εξουσία και εξαιρετικά υστερόβουλης διαχείρισης νομής της εξουσίας, διαχρονικά έστησε. Αλλά αυτό αφορά και όλους εκείνους, οι οποίοι είτε επωφελούνται από την παράταση των κακώς κειμένων στην πατρίδα, επωφελούνται, δηλαδή, από την παρακμή, τη στασιμότητα, είτε εκείνους οι οποίοι είναι εύκολα υποχείρια εκβιασμού και άσκησης πιέσεων από τη σημερινή Κυβέρνηση. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Ερχομαι να πω δύο - τρία λόγια για το μεγάλο θέμα των εκλογών της Αυτοδιοίκησης. Είναι κορυφαίο θέμα αυτό. Και είναι κορυφαίο θέμα όχι μόνο με την συμβατική λογική που έτσι κι αλλιώς το αναδεικνύει ως τέτοιο. Αλλά και για κάποιους πρόσθετους λόγους, τους οποίους επί τροχάδην θέλω να σας περιγράψω. Ο πρώτος είναι ότι είναι τέτοιες οι πολιτικές και κοινωνικές συνθήκες στην Ελλάδα, πρωτοφανούς παρακμιακής διολίσθησης, που είναι σαφές ότι (οι εκλογές της Αυτοδιοίκησης) θα έχουν ξεκάθαρο πολιτικό μήνυμα. Ο δεύτερος είναι ότι έχει υποβαθμισθεί δραματικά η Αυτοδιοίκηση στην πατρίδα μας. Και έχει υποβαθμισθεί ακόμα περισσότερο για δύο πρόσθετους λόγους που έχουν αναδειχθεί ειδικά τα τελευταία χρόνια. Ο πρώτος είναι ο οικονομικός στραγγαλισμός των μονάδων Αυτοδιοίκησης. Είναι κορυφαία υποκρισία να μιλούν οι κυβερνητικοί από τη μια για Αυτοδιοίκηση και από την άλλη να την στερούν τους στοιχειώδεις πόρους να επιτελέσει ακόμα και τα περιορισμένα καθήκοντα και αρμοδιότητές της. Ο άλλος είναι ο περίφημος νόμος για τις αναγκαστικές συνενώσεις, με άλλα λόγια για την ερήμωση της υπαίθρου. Ο ψευδεπιγράφως αποκληθείς νόμος Καποδίστρια. Ο τρίτος είναι η ανάγκη να στηριχθούμε στην

Αυτοδιοίκηση σε μια προσπάθεια από τη μια διοικητικής αποκέντρωσης και από την άλλη ισχυρών αυτοδιοικητικών μονάδων. Γυρνά πίσω σε αυτά που λέγαμε για διαρθρωτικές αλλαγές. Να μια τεράστια διαρθρωτική αλλαγή. Πάμε πραγματικά σε αποκέντρωση; Πάμε τις αποφάσεις πιο κοντά στον πολίτη; Ενισχύουμε την Αυτοδιοίκηση να μπορεί να παίξει τον ρόλο της και να ενεργοποιεί τις τοπικές κοινωνίες; Αυτό είναι μια πολύ μεγάλη προτεραιότητα.

Τέταρτον, έχει αποδειχθεί ότι η προσπάθεια στενόκαρδης και στενόμυαλης κομματικής χειραγώγησης και ποδηγέτησης της

Αυτοδιοίκησης τη ζημίωσε, την τραυμάτισε, της αφαίρεσε σε αξιοπιστία.

Πέμπτον, είναι ανάγκη, εάν αυτές οι αρχές μας εμπνέουν, να δώσουμε

χέρι και εμπιστοσύνη στις τοπικές κοινωνίες και εμπιστοσύνη προς

τους πολίτες.

Ποιοι είναι οι στόχοι μας σε αυτές τις εκλογές; Ο πρώτος και αναμφισβήτητος είναι η εξαγωγή πολιτικών συμπερασμάτων.

Διότι έχουμε

πολιτικό μήνυμα. Έχουν τις ιδιαιτερότητές τους όπως όλοι και όλες

γνωρίζουμε, αλλά έχουν σαφέστατη προοπτική πολιτικού μηνύματος. Θέλω

όμως επίσης να είμαι πολύ ανοικτός και καθαρός και ειλικρινής μαζί

σας. Δεν είναι μόνο αυτό. Είναι κορυφαία προτεραιότητα. Δεν πρέπει

καθόλου να υποτιμάται. Είναι για μας πάρα πολύ σημαντική, αλλά δεν

είναι μόνο αυτή. Είναι εξίσου μεγάλη προτεραιότητα με τη συμπεριφορά

μας να δείξουμε πόσο μεγάλη σημασία έχει για μας ένα κόμμα

ελευθερίας, η προοπτική ενίσχυσης, ανάδειξης, αναβάθμισης των θεσμών

της Αυτοδιοίκησης. Το τρίτο είναι η ενίσχυση της τοπικής κοινωνίας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι.

Ακούτε και ακούμε όλοι χρόνια και το λέμε συχνά, ορθώς, ότι οι

πολίτες έχουν απομακρυνθεί από τα κοινά, ότι είναι ανάγκη αν θέλουμε

να περπατήσουμε ως χώρα, ως κοινωνία, το δρόμο της προόδου ή αν

θέλετε της αναστροφής, της εξόδου από την παρακμή και της εισόδου σε

μια φάση άνθισης, ανάπτυξης, δημιουργίας, να δώσουμε εμπιστοσύνη

στους πολίτες, στους συμπολίτες μας και να

ενεργοποιήσουμε την

κοινωνική συμμετοχή. Ο καλύτερος τρόπος να το κάνει κανείς αυτό

είναι να το εφαρμόσει σε επίπεδο Αυτοδιοίκησης. Με ένα κριτήριο. Την

ανάδειξη των αρίστων. Των αρίστων με δύο προϋποθέσεις. Την ικανότητα

αλλά και το ήθος. Όταν ο δημόσιος βίος, σε οποιοδήποτε επίπεδο,

αναμφισβήτητα, και στο τόσο σημαντικό της αυτοδιοίκησης

δεν
υπηρετείται στην συντριπτική του πλειοψηφία, από
ανθρώπους, γυναίκες
και άνδρες, υψηλής ικανότητας, αλλά και αναμφισβήτητου
κρυστάλλινου
και καθάριου ήθους, δεν είναι δυνατόν ο δημόσιος βίος να
πάει
μπροστά.
Και ο τέταρτος στόχος μας σε αυτές τις εκλογές είναι η
διαμόρφωση
ευρύτερων κοινωνικών και λαϊκών συμμαχιών. Δεν κάνω εδώ
υπαινιγμούς.
Εγώ δεν πιστεύω σε αυτό που λένε παζάρια ή τράμπες σε
επίπεδο
κορυφής. Εκείνο στο οποίο αναφέρομαι είναι η ανάγκη που
έχει η
Ελλάδα να δει μια παράταξη ευθύνης, εξουσίας, αυριανής
κυβέρνησης,
να ανοίγει την αγκαλιά της και να απλώνει τα χέρια της σε
όλους τους
πολίτες, ακόμα και εκείνους που δεν την ψήφισαν ποτέ.
Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είμαστε μια παράταξη η οποία
δεν έχει
κανένα λόγο, ούτε ιστορικό ούτε κατά μείζονα λόγο σημερινό,
σύγχρονο, να μην απευθύνεται σ' όλους τους καλούς Έλληνες.
Μια
εξαίρεση κάνουμε: Εκείνους που επωφελούνται από τα
κακώς κείμενα.
Εκείνους οι οποίοι κερδίζουν από την αδιαφάνεια. Εκείνους
που έχουν
συνδέσει την τύχη τους με την επιβίωση μιας αποτυχημένης,
και όπως
αποδεικνύεται φαύλης κυβέρνησης. Όλοι οι άλλοι, ό,τι και αν
έχουν
επιλέξει στο παρελθόν, όποια σημαία και αν τους
συγκινούσε, όποια
οράματα διαφορετικά ίσως από τα δικά μας τους ενέπνεαν,
πάντως έχουν
μια αγωνία, την αγωνία για μια καλύτερη Ελλάδα. Την αγωνία
να δουν
αυτόν τον τόπο να μπαίνει επιτέλους στον δρόμο που του
πρέπει. Την
αγωνία να δουν την κοινωνία μας να ευημερεί. Την αγωνία
επιτέλους να
προσφερθούν ευκαιρίες στους νέους ανθρώπους.
Και είναι μια πολύ μεγάλη ευκαιρία οι επικείμενες εκλογές για
την
Αυτοδιοίκηση, αυτή την αρχή την οποία, επαναλαμβάνω
κουραστικά ίσως
συνέχεια, και την οποία θέλω να σας ζητήσω και εσείς όχι
απλώς να
επαναλαμβάνετε στα λόγια, αλλά να μετουσιώνουμε όλοι μαζί
σε πράξη
μέσα από την συμπεριφορά μας, να την υλοποιήσουμε.
Τι σημαίνουν αυτά; Πρώτα από όλα ότι απορρίπτουμε πια
την
ξεπερασμένη λογική των χρισμάτων. Τελείωσαν αυτά.
Εβλαψαν. Και
κάνουμε και την αυτοκριτική μας. Εστω και αν ήμασταν οι
τελευταίοι
που αναγκαστήκαμε από τις συνθήκες άλλων εποχών να
υιοθετήσουμε
αυτήν την προσέγγιση μετά από τον ασφυκτικό εναγκαλισμό
κομματικού
περιεχομένου που έκαναν στην Αυτοδιοίκηση, και όχι μόνο,
και στο

νεολαιίστικο και φοιτητικό κίνημα και στον συνδικαλισμό, άλλες παρατάξεις και κυρίως η σημερινή κυβέρνηση. Και η δεύτερη προτεραιότητα, είναι να δώσουμε τον πρώτο λόγο στις τοπικές κοινωνίες. Να δώσουμε εμπιστοσύνη στους συμπολίτες μας. Και επιτρέψτε μου να πω, κυρίως σε εκείνους φίλες και φίλοι που χρόνια τώρα στηρίζουν αυτή την παράταξη, πονούν αυτές τις αρχές, συμμετέχουν σ' όλες μας τις προσπάθειες, αλλά όταν έρχεται η ώρα των δύσκολων ή των υποτιθέμενων μεγάλων αποφάσεων, όχι από κακία ίσως ή κακή προαίρεση, αλλά από έλλειψη εμπιστοσύνης, δεν τους δίνουμε την αναγκαία, τη ζητούμενη, και σήμερα πια, επιβεβλημένη εμπιστοσύνη στην δική τους γνώμη, και στην δική τους συμμετοχή. Είναι ώρα αυτό να το αλλάξουμε, και να το αλλάξουμε οριστικά, είναι η ώρα να κάνουμε το θαρραλέο αυτό άλμα. Και είμαι βέβαιος ότι η εισήγηση που θα ακούσετε σε λίγο, θα αντιληφθείτε ότι διαπνέεται από το πνεύμα αυτό. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Θέλω να κλείσω αυτή την εισήγηση, λέγοντάς σας ότι λαμβανομένων υπόψιν όλων αυτών που σας περιέγραψα, εύλογα και άμεσα απορρέει, ότι οι Ελληνίδες και οι Έλληνες δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από αυτή την κυβέρνηση. Τίποτα από τον κ. Σημίτη, από τον πρωθυπουργό του ψεύδους, των φόρων, της ανεργίας, της υποτίμησης, και της ατολμίας. Και αυτό σημαίνει ότι η δική μας δουλειά και η δική μας ευθύνη, πολλαπλασιάζεται. Γι' αυτό θέλω με την ευκαιρία της σημερινής μας συνάντησης να σας καλέσω σε μια πάνδημη συστράτευση και πανστρατιά. Να μπορούμε πια όλοι και όλες σε διάταξη μάχης. Και να ξεκινήσουμε με ενιαίο και κρυστάλλινο πολιτικό λόγο και συμπεριφορά, μια διαρκή πορεία προς τους πολίτες. Σε κάθε γωνιά της Ελλάδος, σε κάθε πόλη και σε κάθε χωριό, σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε σχολείο, σε κάθε νοσοκομείο, σε κάθε γηροκομείο. Πρέπει να φτάσουμε εμείς, της Νέας Δημοκρατίας, όχι ως αφηρημένη έννοια, αλλά ως ζωντανοί φορείς, μηνύματος ελπίδας και αποτελέσματος. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Να θυμάστε πάντα ότι δεν έχουμε καμμία εξάρτηση, δεν έχουμε καμμία δέσμευση, δεν έχουμε τίποτα που να μας κρατά από πουθενά. Και γι αυτό, όχι μόνο μπορούμε, αλλά μας επιβάλλεται για λόγους ιστορικής ευθύνης να προχωρήσουμε όλες και όλοι μαζί, ασυμβίβαστα μπροστά. Ευχαριστώ πολύ.